

Fald troer, at det ikke er falset Nogen, der havde med Grundlovens Tilveiebringelse at gjøre, ind, at det vilde være rigtigt her at anvende den af det ærede Medlem foreslaaede Fremgangsmaade. — I saa Henseende har nu det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Maddig) fremsført flere Betragtninger, som synes mig at være aldeles uigjendribelige, vel ikke i den Forstand, at der ikke skulde kunde roffes eller rykkes ved et enkelt Ord eller et enkelt Led i dem, men vel derimod, naar de opfattes i deres Totalitet, i deres Heelhed. Jeg troer, at han med megen Sandhed gjorde gjældende, at Forholdstalsvalgmaaden virkelig ganske naturligt maa indskrænke sig til de Tilfælde, hvor der er en vis Betryggelse for, at alle de Valgberettigede ogsaa tage Deel i Valghandlingen. De Herrer vilde see, at dette netop er Tilfældet, naar Valgmændene vælge Landsthingsmedlemmer, og naar Folke- og Landsthingsmænd vælge Medlemmer til Udvalg, idet der jo da er en vis mere eller mindre streng, juridisk eller moralsk, Forpligtelse for Bedkommende til at være tilstede. Dette har megen Betydning i Henseende til hele Forholdstalsvalgmaadens rette Gjennemførelse. Om det ærede Medlem kan sige Nei hertil theoretisk, indlader jeg mig ikke paa, men praktisk har det stor Betydning, og vi maae tage Forholdene, som de praktisk ere, og ikke saaledes, som det ærede Medlem eller jeg kunde udspeculere os Medtogens rette Anvendelse. Det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn fremhævede dernæst en anden Betragtning, som det heller ikke gaar an at kaste bort paa den Maade, som den ærede Forslagsstiller vilde gjøre. Det blev af det nævnte Medlem fremhævet, at Forslaget virkelig traadte frem paa en ganske eiendommelig, forførerisk Maade, idet det stiller den smukke Regel om Forholdstalsvalgmaaden op som almindelig og saa spør til: Der er jo rigtignok en Undtagelse; men for den have vi da en anden Regel, som vi kunne hjælpe os med. Det er unaturligt og besynderligt at gaae saaledes frem, naar man veed — og Ingen veed det bedre end den ærede Forslagsstiller —, at Sammenhængen ligefrem er den, at der i de fleste Tilfælde og navnlig for hele Landets Bedkommende slet ikke kan være Spørgs-

maal om hin Regels Anvendelse. Man maa nu ikke komme med den Art Svar, at man siger: „Saa skulde man heller ikke kunne anvende Grundlovens Regel om Forholdstalsvalgmaaden ved det endelige Valg af Landsthingsmændene, da det jo paa Bornholm og Færøerne er umuligt at anvende den, og da der — hvad det ærede Medlem iøvrigt glemte at anføre — jo ogsaa findes andre Tilfælde, hvor det bliver umuligt at anvende den, idet det kan tænkes, at en Landsthingsmand dør, hvorved der ogsaa i en større Kreds kan blive Tale om Valget af kun een Landsthingsmand“. Der er dog virkelig en umaadelig Forskjel paa, om der er saadanne enkelte Tilfælde, hvor Grundlovens Regel ikke kan anvendes, og paa at opstille en almindelig Regel, om hvilken det er givet, at hele Landet ikke kan lyksaliggjøres med dens Anvendelse, og at den i ikke saa faa Tilfælde heller ikke vil kunne bruges i Kjøbstæderne. Der er her en praktisk Forskjel tilstede, som ikke kan bortraffoneres ved at gribe en reent formel Righed paa andre Punkter. Det er endvidere med Rette blevet fremhævet af det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn, at det ligeoverfor den Maade, hvorpaa Valgstemmelserne virke paa Landet, er ganske i sin Orden, at man ikke endnu mere forbynder og udvander Valgenes hele politiske Charakter i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. — Der er eet Punkt endnu, hvorpaa jeg skal henlede Opmærksomheden. Det er vel ogsaa i Forbigaaende blevet nævnt af det ærede 1ste Kjøbenhavnske Medlem, men det forekommer mig, at han ikke fremhævede det med den samme Klarhed, hvormed han iøvrigt fremsatte sine Betragtninger. Det er ganske rigtigt, naar man der, hvor Tokammerstyret er gjældende, vil, at der skal være nogen Forskjel mellem de to Kamre, mellem de forskjellige Ting; de forskjellige Maader, hvorpaa denne Forskjel kan tilveiebringes, kjende vi jo Alle. Opgaven er paa den ene Side at finde en passende og rimelig Forskjel og dog paa den anden Side at forebygge enten en altfor stærk Modsætning, eller at der fremkommer en Institution, der staaer paa saa svage Fødder, at den slet ikke har nogen tryk Devidsighed om at være i en levende Betydning og en levende